

Afslag på forlængelse af tilladelse til køb og salg af våben

Henstillet til justitsministeriet at genoptage behandlingen af en ansøgning om forlængelse af en tilladelse til at forhandle våben m.v., idet jeg ikke fandt det foreliggende afgørelsesgrundlag fuldt tilfredsstillende.

FOB nr. 83.131

(J. nr. 1982-945-611).

A klagede over, at justitsministeriet i skrivelser af 19. april og 24. august 1982 havde tiltrådt, at politimesteren i Roskilde i skrivelse af 3. november 1981 havde afslået hans ansøgning om fornyelse af tilladelse til at forhandle våben og ammunition.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at politimesteren i Roskilde den 24. maj 1976 for en periode af 5 år meddelte A tilladelse til forhandling af våben og ammunition. Ifølge tilladelsen skulle denne tilbageleveres, når dens gyldighed udløb.

Den 27. oktober 1981 indleverede A våbenhandlertilladelsen med anmodning om fornyelse for en periode på yderligere 5 år, hvilket blev afslået i skrivelse af 3. november 1981 fra politimesteren i Roskilde til A.

I skrivelse af 15. november 1981 påklagede A afslaget til justitsministeriet, der i anledning af klagen indhentede en udtalelse af 8. december 1981 fra politimesteren i Roskilde.

I udtalelsen anførte politimesteren følgende:

»I min vurdering af sagen, der resulterede i, at der herfra i skrivelse af 3. november 1981 blev givet afslag på andragendet om fornyelse af våbenhandlertilladelsen, har jeg navnlig lagt vægt på, at (A) i 1979 gennem mellemmand til politiet afleverede en stjålet pistol, og en politimæssig efterforskning var nødvendig for at påvise, at (A) havde været i besiddelse af dette våben. Ved denne lejlighed udtalte (A) til rapport, at »han ikke fandt sin handling moralsk forkastelig, og at han ikke skulle spille politi«.

Jeg har også i afgørelsen tillagt det stor betydning, at (A) ifølge den vedlagte sag fra 1981 på ny har været i ulovlig besiddelse af et våben. Det drejer sig her om en Mauserriffel, han påstår at have købt på et loppetorv i Roskilde og videregivet til en mand i København. Denne sag behandles af Københavns politi, der ikke vil fremme den, da man er uden kendskab til våbnets vandring mellem sælgere og købere.

(A's)andel i den forløbne tid gør det efter min formening så betænkeligt at forny hans våbenhandlertilladelse, at jeg skal anbefale ministeriet, at den af mig truffene afgørelse fastholdes.«

I skrivelse af 19. april 1982 meddelte justitsministeriet A, at ministeriet ikke fandt grundlag for at ændre politimesterens afgørelse.

I skrivelse af 24. august 1982 fastholdt justitsministeriet den truffene afgørelse, efter at A i skrivelser af 23. april og 10. maj 1982 havde anmodet justitsministeriet om at genoptage behandlingen af hans sag, idet han anmodede om at blive gjort bekendt med sagens akter. A havde forinden i skrivelser af 28. maj og 24. juni 1982 fremsat yderligere bemærkninger til sagen, herunder at de i tilladelsesperioden foretagne kontrolbesøg ikke havde givet anledning til påtale fra politiets side.

I justitsministeriets skrivelse af 24. august 1982 var der anført følgende om baggrunden for det meddelte afslag:

»Justitsministeriet skal herefter bemærke, at det af ministeriets cirkulære af 12. april 1965 fremgår, at der kun bør meddeles tilladelse til at forhandle våben og ammunition til personer, om hvilke der ikke foreligger sådanne oplysninger om personlige forhold og hidtidigandel, at det må anses for betænkeligt at imødekomme ansøgningen.

Deres tilladelse til forhandling af våben og ammunition udløb den 24. maj 1981. Det fremgår af sagen, at denne virksomhed for Dem har haft karakter af en bibeskæftigelse.

Det fremgår endvidere, at De i 2 tilfælde i henholdsvis 1979 og 1981 har udvist manglende forståelse for betydningen af, at våbenlovens kontrolordning overholdes.

Uanset at der ikke er indledt retsforfølgning imod Dem i anledning af de nævnte uregelmæssigheder, finder justitsministeriet, at de ganske særlige krav, der må stilles til en våbenhandler, ikke er opfyldt, hvorfor justitsministeriet fortsat ikke finder grundlag for at forny Deres handlertilladelse. Justitsministeriet må derfor fastholde sin ved skrivelse af 19. april 1982 truffene afgørelse.«

I skrivelser af 4. september 1982 til mig anførte A, at afslagene på hans ansøgning om forlængelse af våbenhandlertilladelse efter hans opfattelse led af alvorlige mangler. A anførte herved, at afslaget bl.a. skulle være begrundet i afgiftsmæssige hensyn, samt at det havde været politiets ønske at genere ham. A anførte endvidere, at politiet havde undladt i tilstrækkeligt omfang at foretage uanmeldte kontrolbesøg hos ham.

I en skrivelse af 4. september 1982 til justitsministeriet fremsatte A bemærkninger til justitsministeriets skrivelse af 24. august 1982. A anførte heri, at det efter hans opfattelse var uden betydning for afgørelse af spørgsmålet om tilladelse til våbenforhandling, at ansøgeren alene havde våbenforhandling som bibeskæftigelse. A anførte endvidere, at der efter hans opfattelse ikke kunne tages hensyn til påståede uregelmæssigheder, der ikke havde medført en

retsfølgning imod ham. Vedrørende de anførte tilfælde af uregelmæssigheder i årene 1981 og 1979 anførte A følgende:

»Det er fornødent endnu engang at præcisere, at det drejer sig om riffeldele i den ene af de nævnte sager. Det er ligeledes nødvendigt at præcisere, at *delene* var indført i min våbenbog. Og endelig at det ikke er i strid med reglerne at overgive *delene* til en anden registreret våbenhandler.

...

Med hensyn til den anden sag, (justitsministeriet) henviser til, *har jeg netop gjort* det nødvendige for at uskadeliggøre en ulovlig pistol ved at sørge for, at den blev afleveret til politiet. Det må ligeledes være indlysende, at dette bestemt ikke er strafbart eller forkert.«

I anledning af A's anmodning om en yderligere begrundelse for justitsministeriets afgørelse anførte justitsministeriet i skrivelse af 9. november 1982 følgende:

»... at justitsministeriet generelt er af den opfattelse, at man må nære betænkelighed ved at meddele våbenhandlertilladelse til personer, om hvem der foreligger oplysninger, der er egnet til at fremkalde tvivl om, hvorvidt den pågældende har den fornødne forståelse for, at han som våbenhandler har et særligt ansvar for at medvirke til, at våbenlovens kontrolordning respekteres. Afgørelsen træffes efter en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag.

Justitsministeriets afgørelse i den konkrete sag er truffet efter en sådan samlet vurdering af sagen. Justitsministeriet har herved lagt vægt på de momenter, der er anført i skrivelsen af 24. august 1982.«

Justitsministeriet anførte endvidere vedrørende den riffel, som A angav at have købt på et loppemarked i Roskilde, at en undersøgelse foretaget af Københavns politis våbenkontor havde fastslået, at riflen måtte anses for omfattet af justitsministeriets bekendtgørelse nr. 304 af 28. juni 1945 om aflevering af tyske våben og ammunition.

I skrivelse af 6. december 1982 til justitsministeriet fastholdt A, at riflen efter hans opfattelse ikke var omfattet af den nævnte bekendtgørelse. A fastholdt endvidere, at han intet retsstridigt havde foretaget ved erhvervelsen af den nævnte riffel, idet der var tale om køb af riffeldele. A anførte dog, at det kunne diskuteres, hvorvidt han skulle have krævet legitimation af den person, som solgte ham de nævnte riffeldele. A fandt imidlertid, at dette var et fortolknings spørgsmål, som under ingen omstændigheder kunne begrunde et afslag på hans ansøgning om forlængelse af hans våbenforhandlertilladelse.

I skrivelse af 31. december 1982 til mig vedrørende afleveringen i 1979 af den stjalne pistol anførte A, at der ikke gælder nogen almindelig anmeldelsespligt, hvorfor han fandt det usagligt, at politiet pålagde ham »en speciel angiveripligt«.

Jeg udtalte herefter følgende i min skrivelse til A:

»Politimesterens og justitsministeriets afgørelser er truffet på grundlag af bestemmelsen i § 2 i justitsministeriets cirkulære nr. 80 af 12. april 1965 om meddelelse af tilladelser til køb m.v. af våben og ammunition. Efter denne bestemmelse bør forhandlertilladelse kun meddeles til personer, »om hvilke der ikke foreligger sådanne oplysninger om personlige forhold eller hidtidige vandel, at det må anses for betænkeligt, at der meddeles dem tilladelse til at forhandle våben«.

I sin skrivelse af 9. november 1982 har justitsministeriet i tilslutning til denne bestemmelse givet udtryk for, at ministeriet mere generelt er af den opfattelse, at man må nære betænkelighed ved at meddele våbenhandlertilladelse til personer, om hvem der foreligger oplysninger, der er egnet til at fremkalde tvivl om, hvorvidt den pågældende har den fornødne forståelse for, at han som våbenhandler har et særligt ansvar for at medvirke til, at våbenlovens kontrolordning respekteres.

Denne principielle opfattelse kan ikke give mig anledning til bemærkning.

De truffne afgørelser beror på en konkret vurdering af samtlige foreliggende omstændigheder, men jeg må forstå, at der navnlig er lagt vægt på de to forhold i 1979 henholdsvis 1981, der er omtalt i sagen.

For så vidt angår det førstnævnte forhold vedrører dette, at De i 1979 gennem en mellemmand afleverede en stjålet pistol til politiet. Jeg må forstå politimesterens udtalelse i skrivelsen af 3. november 1982 til mig således, at det ikke er politiets opfattelse, at De havde overtrådt gældende forskrifter, men alene, at De ved denne lejlighed handlede moralsk forkasteligt. Det rapportmateriale vedrørende dette forhold, der har været forelagt for mig, kan ikke danne grundlag for en mere præcis fastlæggelse af hændelsesforløbet, og det står mig ikke ganske klart, hvad det nærmere er, der bebrejdes Dem.

For så vidt angår det andet forhold, er det i politimesterens udtalelse af 8. december 1981 til justitsministeriet anført, at De »... påny har været i ulovlig besiddelse af et våben. Det drejer sig her om en Mauser-riffel, han påstår at have købt på et loppetorv i Roskilde og videregivet til en mand i København.« I politimesterens udtalelse af 3. november 1982 til mig anføres det, at riflen er »videresolgt«. Af det materiale, som jeg har modtaget vedrørende dette forhold, fremgår det, at riflen blev fundet hos en våbenhandler i København. Våbnet sås ikke indført i våbenbogen, men den pågældende forklarede, at det tilhørte Dem, og at De i marts 1981 havde indleveret det hos ham til reparation. Til en politirapport af 14. maj 1981 oplyste De at have købt riflen i januar måned 1981 på loppemarked i

Roskilde, og at den da var uden bundstykke og magasin. De havde vide-regivet den til våbenhandleren i København til reparation. Den 4. juni 1981 konstateredes det, at riflen var indført i Deres våbenbog i februar måned 1981, men at det ikke heraf fremgik, hvem sælgeren var. Det foreliggende materiale indeholder ikke yderligere til belysning af, hvilken tilstand riflen var i, da De købte den, og der ses ikke at være taget stilling til Deres indsigelse om, at en riffel uden magasin og bundstykke ikke er omfattet af våbenlovens bestemmelser. Det er ligeledes uafklaret, om riflen er omfattet af bestemmelserne i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 304 af 28. juni 1945 om aflevering af tyske våben og ammunition.

Afgørelser om meddelelse af våbenforhandlertilladelse beror på et forholdsvist frit, administrativt skøn, jfr. ovenfor.

Uanset dette må afgørelsen imidlertid bygge på et fyldestgørende oplysningsgrundlag med hensyn til de forhold, der tillægges særlig vægt i den konkrete skønsmæssige vurdering.

Efter min gennemgang af sagen finder jeg ikke, at det foreliggende afgørelsesgrundlag kan anses for fuldt tilfredsstillende i så henseende. Jeg har gjort justitsministeriet og politimesteren i Roskilde bekendt med min opfattelse, og jeg har samtidig henstillet til justitsministeriet at genoptage sagens behandling. Jeg har i forbindelse hermed bemærket, at jeg går ud fra, at justitsministeriet er enig i, at det - uanset at virksomheden med våbenhandel for Dem har haft karakter af bibeskæftigelse - dog ikke er uden betydning for den skønsmæssige vurdering, at der i det foreliggende tilfælde er tale om fornyelse af en allerede meddelt tilladelse.

...«

Ved skrivelse af 22. februar 1984 underrettede justitsministeriet mig om, at ministeriet havde tiltrådt en indstilling af 8. februar 1984 fra politimesteren i Roskilde, hvorefter A's forhandlertilladelse blev tilladt forlænget for en periode på 2 år. Det blev samtidig tilkendegivet A, dels at en senere fornyelse bl.a. ville være afhængig af, at tilladelsen faktisk blev udnyttet i rimeligt omfang, dels at våben, som tilhørte hans private samling og ikke var bestemt til salg, ikke måtte indføres i våbenhandlerbogen, men at der på sædvanlig måde måtte søges tilladelse til besiddelse af disse.

Jeg meddelte herefter justitsministeriet, at jeg ikke foretog videre i sagen på det foreliggende grundlag.